Апокалипсис XIX века. Подлинная история геноцида

https://www.tart-aria.info/apokalipsis-xix-veka-podlinnaja-istorija-genocida

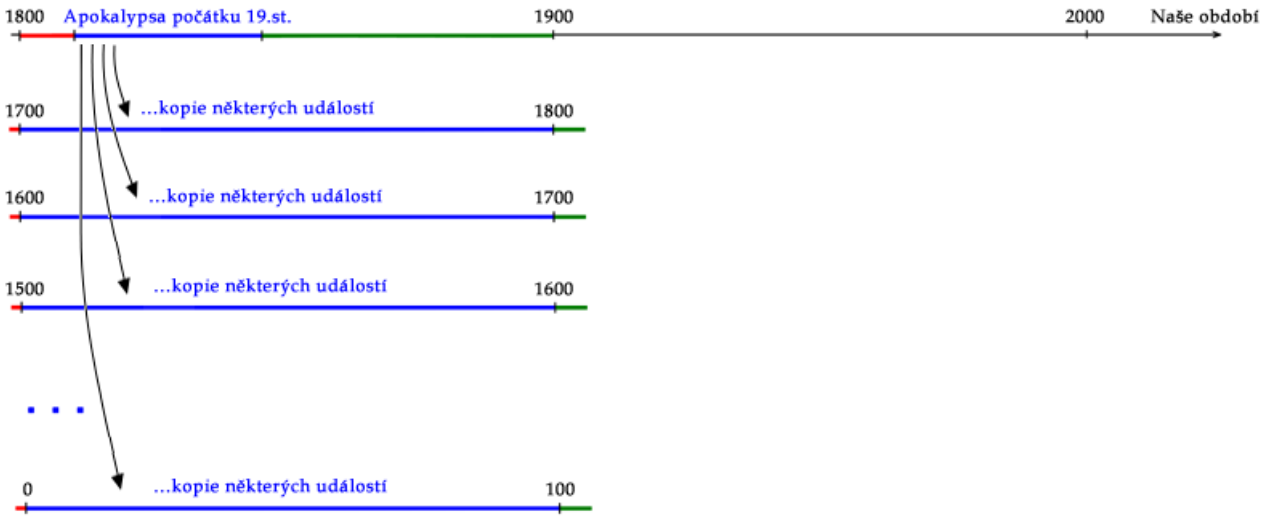
Kapitola 3. Po apokalypse: Mírový život. Prvobytná společnost

2. Přežití. Doba kamenná. Primitivní společnost

V oficiální historii se toto období nazývá **„prvobytně pospolná společnost“** nebo jednoduše **„doba kamenná“**, doba, kdy lidé přežívali díky lovu a sběru.

V našem grafu je to konec červeného sloupce.

Když nyní známe chronologii událostí samotného kataklyzmatu a následků těchto událostí, je snadné pochopit, **čím prošli obyčejní lidé, kteří přežili požár jaderné války a přírodní kolaps**, a jaké to bylo pro ně přežít v těchto podmínkách. A právě zde začíná nejdramatičtější příběh celé katastrofy, neboť si vyžádal tolik životů jako samotná jaderná válka a následný přírodní rozvrat.

Začněme lidským zdravím. Bylo zde několik hlavních faktorů. **Prvním a nejzřejmějším je samozřejmě radiace.** Ale zopakuji, že nebyly použity pouze jaderné zbraně, ale i mnoho dalších druhů zbraní hromadného ničení – bakteriologické, chemické a další. Ve skutečnosti je účinek moderních obdob těchto zbraní dostatečně prozkoumán a popsán a v této válce se výsledek jejich použití příliš nelišil od toho, co popisují současné moderní příručky. Zde mohu jen dodat, že **vzhledem k masivnímu kobercovému bombardování různými typy zbraní dochází na jednom území někdy k různým kombinacím různých typů zamoření**.

Dalším škodlivým faktorem je pokles atmosférického tlaku, přesněji barotrauma (tj. fyzické poškození tkání způsobené rozdílem tlaků mezi tělesnými dutinami a okolním prostředím) způsobené tímto poklesem. Boyle-Marriottův zákon definuje vztah mezi objemem vzdušného prostoru a okolním tlakem. K poškození tkání v okolí vzduchových dutin v těle dochází proto, že plyny jsou stlačitelné a tkáně nikoli. Když se okolní tlak zvýší nebo sníží oproti vnitřnímu tlaku, tělesné tkáně se začnou deformovat, aby vyrovnaly rozdíl tlaků. Tato deformace může vést k poranění.

Kromě fyzického poškození měkkých tkání **způsobil pokles atmosférického tlaku také nedostatek kyslíku a výživy v lidských tkáních**. Základem byl osmotický tlak. Doslova, v kostce řečeno, o co se jedná. Každá živá buňka v jakémkoli živém organismu je obklopena polopropustnou membránou, přes kterou se z mezibuněčného prostoru do buňky dostávají živiny a kyslík nezbytné pro zachování jejích životních funkcí. V důsledku poklesu atmosférického tlaku se mezibuněčný tlak jevil nižší než tlak vnitrobuněčný a metabolický proces byl značně ztížen. Zároveň se ukázalo, že obyčejná kuchyňská sůl je za těchto podmínek dobrým vodičem živin a kyslíku přes buněčnou membránu.

I při mírném zvýšení obsahu soli ve stravě dostávají buňky mnohonásobně více kyslíku a živin. To je důvod, proč většina zvířat tak ráda olizuje sůl a proč lidé mají tak rádi slanou stravu. Je to totiž přirozená reakce organismu, aby se mezibuněčný tlak snížil níže než tlak vnitrobuněčný. Z toho je zřejmé, proč se v dobách nepokojů tak zvýšila poptávka po soli, proč byla sůl v neklidných letech („смутное время“) dokonce cennější než chléb a proč docházelo k solným vzpourám.

V důsledku poklesu tlaku na dnešní úroveň tak lidská těla již nedostávají dostatek kyslíku pro normální fungování, což vede k nedostatku kyslíku, zvýšené únavě a snížené odolnosti, a to i

vůči základním infekcím.

Z toho můžeme pochopit příčinu různých epidemií v tzv. středověku, přesněji řečeno příčinu rychlého šíření různých epidemií. Ve skutečnosti existuje několik příčin a každá z nich mohla sama o sobě epidemii vyvolat, a vzhledem k tomu, že **všechny tyto příčiny působily tzv. komplexně, tj. několik najednou, bylo prostě nemožné epidemiím zabránit**.

První a nejzřetelnější příčinou epidemií jsou těla těch, kteří zemřeli při jaderném bombardování a následném přírodním kolapsu. Za zmínku stojí, že neumírali jen lidé, ale i zvířata. Po značnou dobu těla nikdo neuklízel, protože to prostě neměl kdo udělat. Snížená teplota prodloužila proces rozkladu na delší dobu, ale **jakmile skončil rok bez léta, tedy jaderná zima, vypukly jedna epidemie za druhou**.

Úmrtí velkého počtu lidí na rozsáhlých územích vedlo k souběžné úmrtnosti. Pokud například oba rodiče zemřeli na mor a jejich malé dítě bylo nějakým způsobem imunní, pravděpodobně stejně nepřežilo a zemřelo hlady. Protože lidé, kteří přežili jadernou válku a přírodní kolaps, žili ve skupinách, v přeplněných komunitách, tak pokud by onemocněl jeden člověk, hrozilo by vymření celé skupiny. **Celé vesnice umíraly a ti, kteří přežili, se báli opustit své domovy,** báli se zasít chleba, natož ho odnést do měst. Bylo obvyklé, že ti, kdo onemocněli i obyčejným nachlazením, byli ze strachu z nákazy vyhnáni z komunity.

Kdysi mocné státy ztratily všechny páky ke svému fungování, protože vojáky a úředníky decimovaly epidemie stejně jako ostatní smrtelníky. Poslové vyslaní s císařskými rozkazy buď zemřeli na nemoc cestou, nebo byli zastřeleni z hradeb měst a hradů v karanténě, a zprávy, které přinesli zpět, byly spáleny, aniž by byly přečteny z obavy před nákazou.

Zničení všech zdrojů obživy, nehygienické podmínky, hlad, zima a uprchlíci, kteří putovali z provincie do provincie a usazovali se v malých městech, která přežila, což vedlo k přelidnění a byly živnou půdou pro nové epidemie.

V lepším případě byla těla jednoduše vyhozena za město do nejbližší rokle a zasypána zeminou. A ve většině případů byli mrtví pohřbíváni přímo ve městě, protože cesty nebyly vyčištěné a prostě nebylo se kam dostat. A to vše nakonec vedlo k tomu, že se po nějaké době tyto hroby odhalily (roztátou nebo spodní vodou, srážkami, zvířaty, ptáky atd.) a **vypukly opravdu infekční nemoci**, které se podle tradice už popisovaly jako cholera nebo mor. **Nebylo náhodou, že k takovým epidemiím docházelo po celé devatenácté století.**

Dívka před a po nakažení cholerou, Vídeň, 1831.

Podle popisku na druhém snímku je dívka zobrazena pouhou hodinu po nákaze. O další čtyři hodiny později zemřela.

Kvůli zamořenému spadu byla většina vodních zdrojů nedostupná a voda v řekách byla také nepoužitelná, protože většina řek se změnila v odpadní příkopy. Jestliže však člověk dokáže přežít bez jídla až měsíc, bez vody může přežít maximálně 3 dny. Proto lidé, i když si uvědomovali nebezpečí, pili z kaluží, jezer, rybníků a řek. Někteří ji možná převařovali, někteří si dělali zásoby paliva, ale většina ji takto pilo přímo **a tak se lidé přirozeně otrávili a nakazili.** Někteří měli štěstí a otrava rychle odezněla, ale **většina měla smůlu a zemřela, čímž se zvýšil počet rozkládajících se těl.**

Zmenšení tloušťky atmosféry zvyšuje její propustnost pro sluneční záření. Podrobně se těmto bodům věnujeme v článku **„Skleníkový efekt. Je to dobře, nebo špatně?“** (https://www.tart-aria.info/parnikovyj-jeffekt-jeto-horosho-ili-ploho), takže nyní to připomenu doslova jen ve zkratce. Vrstva vodní pára chrání před tvrdým slunečním ultrafialovým zářením a v důsledku rozpadu této vrstvy vodní páry se tato ochrana mnohonásobně snížila, navíc se poměrně drasticky změnily životní podmínky (pokles atmosférického tlaku a z toho plynoucí barotrauma, drastické výkyvy denní teplot), radioaktivní spad, to vše způsobilo celkové snížení imunity a epidemie různých infekcí. **Navíc ztráta úrody, nedostatek správné výživy a hladovění – další snížení obranyschopnosti organismu.**

Takový konec bychom nepřáli ani nepříteli. **Bylo to období, kdy živí žárlili na mrtvé.** Abyste pochopili dramatičnost situace, **musíte též vzít v úvahu elektromagnetický puls**.

Podrobně jsme se tomuto tématu věnovali v článku **„Spletitá historie hradiště Temgenevsky a postapokalypsa“** (https://www.tart-aria.info/zaputannaja-istorija-temgenevskogo-gorodishha). Nebudu vás nudit podrobným převyprávěním, ale přidám jen pár slov, aby byl celý obraz jasný.

Při jaderném výbuchu je emitován silný elektromagnetický puls, který zničí veškerou elektroniku v okruhu mnohem větším, než je oblast rázové vlny. Elektromagnetický puls rovněž ničí zapalovací systémy automobilů a dalších vozidel. Vzhledem k tomu, že všechny elektrické obvody, vodovod, kanalizace, televize, rádio, mobilní komunikace, internet, soukromá i veřejná doprava, pokladny, bankomaty, čerpací stanice, dokonce i zámky dveří, jsou ovládány elektronickými systémy, **přestane to všechno fungovat**.

Po elektromagnetickém pulzu nebude možné nastartovat auto a odjet na bezpečné místo a žádné takové místo nebude, nebude základní světlo a voda, **všechno přestane fungovat a jakákoli technika se stane jen pohádkou a telefon cihlou. Lidstvo se přes noc ocitne v době kamenné.** Dieselové motory a jimi poháněná vozidla budou nějakou dobu fungovat, ale palivo jim velmi rychle dojde, protože továrny se zastaví a nebude je jak znovu zprovoznit. **Po nějaké době dojdou strategické zásoby potravin a munice do ručních zbraní bude dražší než zlato.** Jednoho dne však dojdou i ty. Neexistuje žádná výroba léků, oblečení, potravin a prostředků osobní hygieny. **Přeživší lidstvo se ocitne v době kamenné, asi měsíc po jaderné válce.**

Je to velmi těžké a těžko představitelné. Proto vám dám příklad. Představte si určitý abstraktní dům ve městě, kde nedošlo k přímému jadernému úderu a který ani nebyl v dopadové zóně. **Prostě jednoho dne se objevily prachové bouře, které za několik dní zasypaly domy až po okna v prvním patře, a pak najednou začalo silně pršet.** Byl silnější než obvykle a blátivý, což pálilo tělo a způsobovalo bolestivé a dlouho se hojící rány. Lidé žijící v tomto městě možná ani nevěděli, co se stalo, protože komunikace byla narušena elektromagnetickým pulsem jaderných výbuchů. **V naprosté nevědomosti o tom, co se děje, zůstávají lidé doma, protože blátivý déšť už druhý týden bez přestání lije.**

Lidé nicméně chápou: stalo se něco strašného, ale kvůli nedostatku komunikace nikdo více neví. Není nikdo, kdo by odpověděl na otázky, a nikdo neví, co má dělat. Jediné, co lidé vědí o tom, co se děje, je to, co teď vidí, a jediné, co mohou dělat, je sedět doma, čekat a sledovat, **jak se hladina bahna postupně zvedá centimetr po centimetru vzhůru a pohlcuje přízemí**.

Možná se před katastrofou v médiích objevovaly zprávy o neklidné politické situaci ve světě, o pokusech o vyjednávání, možná si dokonce někdo pamatuje, že vláda jedné země zavedla sankce a vláda jiné země vyjádřila znepokojení, ale kdo tomu tehdy věnoval pozornost? Nyní se však na základě toho, co kdysi někdo někde zaslechl, pravděpodobně nějaké zprávy v médiích, začaly objevovat zvěsti, které se zhoršující situací stávaly ještě chmurnějšími.

A tak v našem abstraktním domě je již přízemí zaplněno a obyvatelé domu se začínají stěhovat do vyšších pater a podkroví, pokud tam nějaké je. Jak se říká, o lidi není nouze a obyvatelé vyšších pater otevřeně přijímají své sousedy z nižších pater. Vzhledem k tomu, že **před tím vším nebyly zimy a střechy byly relativně ploché**, neměla v důsledku toho většina domů ani podkroví. Když si vzpomeneme, že na začátku byl spalující déšť (lidé možná ani nevěděli, že je kyselý), nikdo neriskuje vyjít na střechu nebo prostě na ulici. **Na útěku před živly se lidé ukrývají v horních patrech, zatímco co se na ploché střeše hromadí hlína, která kvůli malému sklonu nikam neodtéká. Jednoho dne se střecha propadne a pohřbí všechny, kdo byli v horních patrech.**

Za těchto podmínek je pravděpodobné, že evakuace nebyla provedena. Za prvé proto, že v důsledku elektromagnetického impulsu se žádné vozidlo nemůže pohybovat, protože zapalovací systémy jsou nefunkční. Zadruhé, když se z nebe valí bláto a kyselina, jsou silnice nepoužitelné a létat v takovém dešti se rovná sebevraždě. Zatřetí se prostě není kam evakuovat, přinejmenším místní oddělení ministerstva pro mimořádné události ani neví o žádných bezpečných místech, kam by bylo možné lidi odvézt, protože kvůli elektromagnetickému pulzu není žádné spojení s hlavním městem. A v té době už ani nebylo a nefungovalo hlavní město.

Po chvíli déšť konečně ustal, lidé, kteří seděli v domech, kde střecha přežila, zatím přežili, ale pak potřebovali něco k jídlu a pití a **nebylo možné dojít ani do sousedního obchodu, protože město už bylo pokryto 2-3 metry zeminy a hned po dešti byla hlína lepkavá jako rosol, takže se po ní vůbec nedalo chodit. Hlad, zima, žízeň a nemoci si vybíraly svou daň. Těla mrtvých se také neměla kam dát, jen ven oknem. V důsledku toho velký počet mrtvých a všeobecný pokles imunity vyvolal právě tyto epidemie.**

V takových zoufalých podmínkách, kdy není co jíst, není těžké uhodnout, co dosud žijící zoufalí lidé dělali s těly mrtvých. Takovým přeživším se později začalo říkat „samojedi“, jak se později, když Kolumbus podle oficiálních dějin objevil Ameriku, vžila oficiální definice kanibalismu. Ač to může znít děsivě, nejedli jen mrtvé, ale všechny, kteří se o sebe nedokázali postarat, včetně starců a dětí. **Snad už, přátelé, chápete, proč si ti, kteří to peklo přežili, údajně nic nepamatovali a svým potomkům to neřekli, protože se neměli čím chlubit a ne každý by se odvážil přiznat, že snědl bližního svého, jen aby sám přežil.**

V zoufalé snaze udržet si teplo v chladném počasí začali lidé používat dřevěný nábytek a obecně vše, co hoří, jako palivové dřevo, ale jak dlouho to vydrží? To je odpověď na otázku o hmotných důkazech minulé civilizace v podobě věcí nebo alespoň skládek odpadků.

Při takových táborácích samozřejmě nespálilo všechno. Některé věci zůstaly na propadlých podlahách a některé z těchto věcí, stejně jako těla obětí nalezená archeology, jsou nám někdy dokonce ukazovány, některé věci jsou ukryty ve skladech ГОХРАНА (státní instituce pro vytvoření Státního fondu drahých kovů a drahých kamenů Ruské federace), uzavřených vědeckých výzkumných ústavů a dalších podobných objektech. **Ve skutečnosti archeologové nacházejí spoustu věcí, ale většina jejich nálezů nezapadá do paradigmatu oficiální historie. Takže úřední odborníci tyto nálezy prostě vydávají za novodobý odpad, který se náhodou dostal na místo vykopávek,** nebo je vysvětlují nějakými výkopovými pracemi na tomto místě v nedávné minulosti, které údajně obrátily kulturní vrstvu, a většinou tyto nálezy mlčky odstraní a zařadí, a co nelze odstranit, to zase zakopou.

V rámci současných dějin není místo pro vysoce vyspělou minulost, protože oficiálně jsme jen „potomci opic“, pro jejichž ovládání byl vytvořen omezený rozsah vědění, z jehož hranic nemůžeme vystoupit, abychom nenarušili stávající systém. Proto je spousta objevů a poznatků zamlčována a utajována před běžným člověkem. **Po celou dobu byly utajovány strategicky důležité technologie a zdroje.** Proto je zde potřeba rozšířit rozsah chápat nejen přímé odkazy. Ne vše je třeba brát doslova, např. náklad „ebenového dřeva“ na lodi znamenal černošské otroky a za

války se používaly naivní šifry, kdy se o munici a nábojích mluvilo jako o „okurkách“ a „tužkách“.

Nyní si představte tuto situaci. Tlaková vlna vážně poškodila všechny obytné a komerční budovy ve městě. **Přesto se zachovalo několik málo průmyslových budov, protože byly původně postaveny s vysokou pevností – silné zdi vyztužené vazbami.** Samozřejmě byly také poškozeny, někdy i silně, ale přežily a mnohé z nich mají dokonce nějakou střechu. Mimochodem, přesně proto, se často stává, že tyto budovy stojí osamoceně, uprostřed ničeho.

Poreče (Poreche), Tulská oblast – Kostel Borise a Gleba

Ti, kteří přežili, se snaží uchýlit do továrny nebo závodu, aby nějak přežili. Shlukují se do skupin a usazují se právě v těchto budovách, protože už nezbývají žádné celé budovy (odtud názvy собóр – pravoslavný chrám, собра́ние – shromáždění). Právě tyto budovy ve městě se staly prvním obydlím pro přeživší kataklyzmatu: zdi je chránily před větrem, klenuté klenby před srážkami a velká plocha budovy umožňovala rozprostřít se velkému počtu lidí kolem velkého ohně. Současně do továrny přicházelo stále více lidí a někteří se snažili vzít svým dětem poslední kousek chleba. Budete chránit vybavení továrny, a nebo z prvního vhodného kousku železa si nakonec vyrobíte sekeru, mačetu, nůž?

Časem bahnité deště ustaly a slunce a vítr začaly povrch země vysušovat, ale problémy přetrvávaly. A hlavním problémem byl hlad. Jídlo prostě nebylo nikde k sehnání. Mrtví, a dokonce i živí, byli snědeni, pokud se o sebe nedokázali postarat sami. Za těchto podmínek, kdy lidské životy neměly žádnou cenu, **přicházeli „muži v černém“ a vyzývali všechny, aby činili pokání za své hříchy**.

Lidé v černém

Každému, kdo činil pokání a přijal „novou víru“, dali oplatek, zvaný také prosvirka (nekvašený chleba, malý kulatý bochník, který je používán v náboženských obřadech). Tak či onak, ale je to jen kousíček chleba, a pokud pro dospělého bylo takové množství chleba nedostatečné, tak dítě smělo žít další den.

Lidé rozrušení zimou, hladem a zoufalstvím byli připraveni přijmout jakékoli náboženství, pokud jejich děti nezemřou hlady. **V takové situaci si „muži v černém“ rychle získali popularitu, stoupence a moc. Později, když se život začal vracet do víceméně normálních kolejí, byly tyto budovy přeměněny na kostel,** protože se v nich nadále shromažďovali lidé a začala druhá vlna takzvaného „křtu Ruska“, ale o tom až později.

Obrovská část obyvatelstva Hyperborey shořela v ohni jaderných výbuchů, což vysvětluje absenci ostatků milionů mrtvých. Ti, kteří přežili, se udusili v kouři z požárů nebo zemřeli na následky chladu během jaderné zimy, hladu a epidemií, stejně jako na nemoc z ozáření a rakovinu. Z tohoto důvodu je každé starobylé město jedním velkým masovým hrobem.

Přes obrovské množství mrtvých, když byly ztraceny všechny civilizační výhody a lidstvo se ocitlo v době kamenné, lidé přežili, se nevzdali a začali znovu. **Když skončil rok bez léta (tj. nukleární zima), začal padat sníh a oteplilo se, města začala odklízet trosky.**

Nejdříve bylo třeba urychleně pohřbít těla nalezená při odklízení trosek a těla, která zůstala ve vyšších patrech budov (ti, kteří zemřeli v přízemí, byli pohřbeni tam). Těla se samozřejmě již začala rozkládat, a protože silnice byly stále zablokované a neexistovala žádná doprava, **nebylo tedy možné je vyvézt z města, takže mrtví byli pohřbíváni přímo na nádvořích, náměstích, návsích a v parcích, nebo dokonce jednoduše na trávnících**.

Fyzicky nebylo možné uložit všechny mrtvé do hromadných hrobů najednou kvůli nedostatku živých lidí, kteří by odklízeli sutiny, a kvůli sutinám samotným, které bránily pohybu, takže **nelze mluvit o rychlém pohřbení všech mrtvých. Hromadný hrob se zasypával postupně a těla uložená do hrobu se zasypávala vápnem, aby se odvrátil zápach a zabránilo se epidemiím.** Právě takové pohřebiště bylo v roce 2018 objeveno v Tule. Podrobně je popsáno v třídílném filmu **„Hromadný hrob lidí v Tule“** (https://youtu.be/KVUYYHK7cuU).

Co se týče epidemií infekčního původu, ty se nyní objevovaly proto, že **bylo mnoho mrtvých těl, která se narychlo pohřbívala, kde se dalo, obvykle poblíž místa nálezu, místo aby se převážela mimo město**. Právě velké množství mrtvol v době katastrofy umožnilo se krysám rozmnožit na velkém území a šířit nemoci na neobvykle velké ploše.

Na některých místech se používal tradiční způsob – kremace na hranici, jen bez obřadů a poct, protože času a pracovních sil byl nedostatek.

Kremace však nebylo možné provádět všude, protože palivo pro ohně – starý nábytek a polámané stromy trčící na povrchu – rychle docházelo, navíc byly vlhké. Přesto **na některých místech v důsledku kremací vznikaly celé kurgany (mohyly) popela**.

Ano, přesně kurgany. Netvrdím, že úplně všechny, ale velmi mnoho mohyl se skládá výhradně z popela. Oficiální historici nám říkají, že tyto mohyly jsou obřadním pohřebištěm

vznešených bojovníků, kteří byli zpopelněni. Ale když se nad tím jen zamyslíte: po kremaci člověka vážícího v průměru kolem 70 kg je hmotnost popela jen 250-300 gramů, což je totožné s 2-2,5 litry. Pokud se tento popel jen vysype na zem, pak z něj za týden kvůli větru a dešti nezbude téměř nic. I kdyby byl za týden zpopelněn další velký bojovník a jeho popel vysypán na stejné místo, jak brzy zemře další a co do té doby z hromady zbude? **Aby popel neodnesl vítr a nesmyl déšť, je třeba popel z kremace vysypat najednou ve velkém množství nebo pokračovat ve vysypávání opakovaně v určitém množství během velmi krátké doby. V obou případech se musí jednat o velmi velký počet osob, které zemřely ve velmi krátkém časovém období.**

Ve 20. století na takových kurganech letní chataři často sbírali popel, aby zúrodnili své zahrady, a to se dělo nejen v Sovětském svazu, ale téměř všude tam, kde jsou hromady popela.

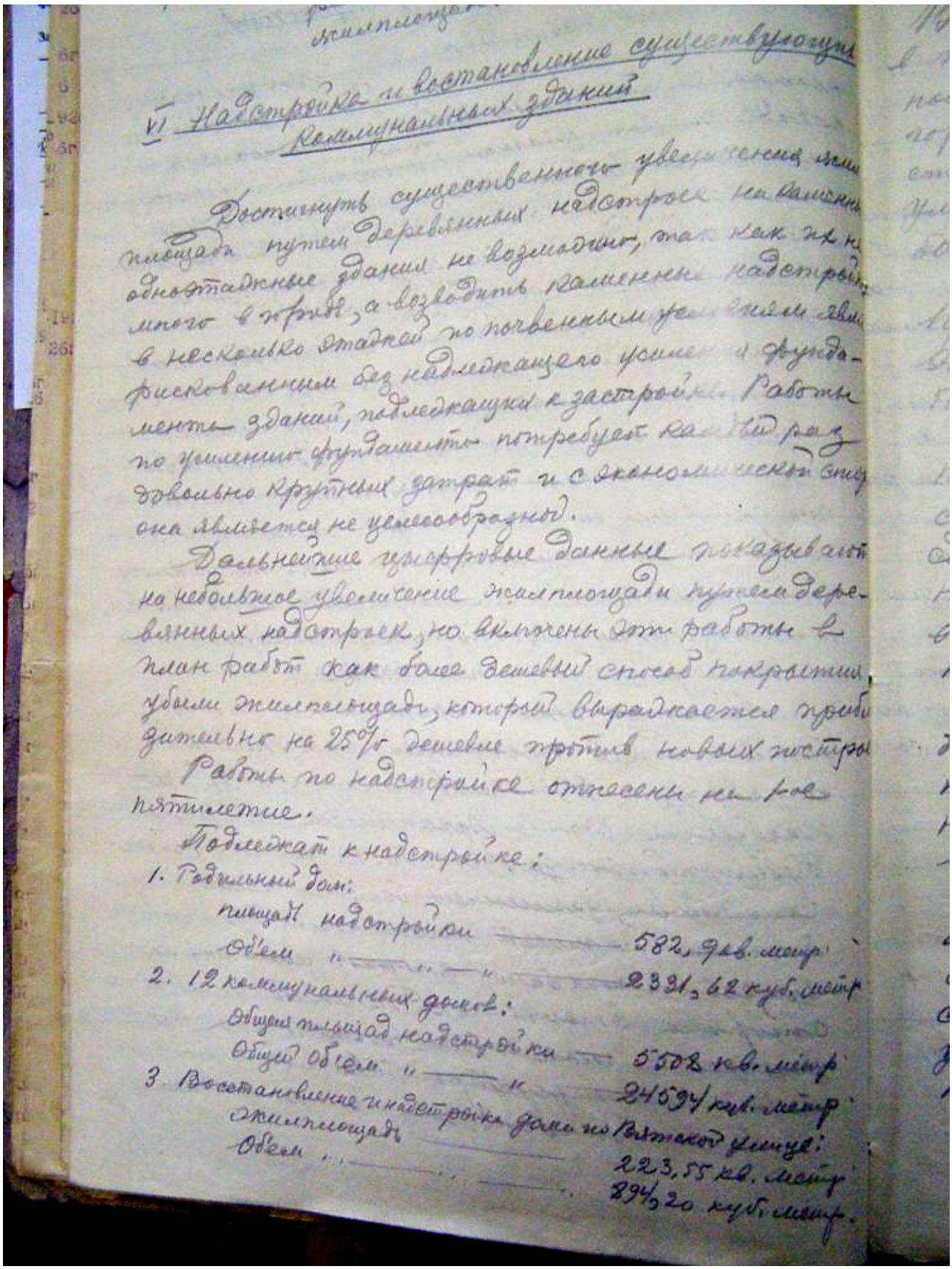
Zde bych měl zvláště poznamenat, že jakmile bylo obnoveno spojení mezi komunitou pozůstalých a úřady, **jedním z prvních výnosů úřadů** byl všeobecný zákaz kremace a **bylo nařízeno pohřbívat mrtvé do země**. Příčina byla označena jako „morální přesvědčení“.

V první řadě nebyl dostatek paliva na pohřební ohně pro všechny a bylo třeba šetřit dřevem; za druhé, a to především, kremace lidí, kteří obdrželi vysoké dávky radiace a zemřeli na nemoc z ozáření, přispěla k sekundárnímu radioaktivnímu zamoření oblasti. Jak může ozářená osoba radioaktivně kontaminovat oblast, vysvětluje fenomén indukované radiace.

Tomuto tématu se podrobně věnujeme v článku **„Jaderná válka 19. století aneb proč jsou lidé pohřbíváni v hloubce 2 metrů“** (https://www.tart-aria.info/jadernaja-vojna-19-veka-ili-pochemu-horonjat-na-glubinu-2-metra), proto se jím nyní nebudu zabývat. Řeknu jen, že personál který prováděl odklízení trosek ve městech a pohřbívání mrtvých, neměl dozimetry, nebo je alespoň neměli všichni, a vzhledem k tomu, že těla už začala hnít, nebylo možnost zjistit, zda člověk zemřel na nemoc z ozáření, nebo prostě umrzl během jaderné zimy. **A aby se neriskovalo a jednalo obezřetně, pohřbili se prostě všichni nalezení do hromadných hrobů.**

A tak ve městech postupně ožíval život. Jedním ze znaků jeho oživení byl výskyt dřevěných domů na kamenných základech. Často mi říkají, že dřevěné nástavby na zděných „sklepech“ – tak to bylo naplánováno, a byl to chytrý nápad stavitelů. Prý to tak bylo vždycky, i teď se takto staví, ale nikdy dříve se takto nenadstavovalo.

Přátelé, dovolte mi, abych vám ukázal dokument z roku 1925, korespondenci „Odboru místního hospodářství“ v Archangelsku (dokument pochází z archivu GAAO – Státní archiv Archangelské oblasti):

VI Надстройка и восстановление существующих коммунальных зданий

Достигнуть существенного увеличения жилплощади путем деревянных надстроек на каменных одноэтажные здания не возможно, так как их мало в городе, а возводить каменные надстройки в несколько этажей по почвенным условиям явились бы фундаментами без надлежащего усиления и фундаментов зданий, подлежащих к застройке. Работы по усилению фундаментов потребует каждый раз довольно крупных затрат и с экономической стороны она является не целесообразной.

Дальнейшие цифровые данные показывают на небольшое увеличение жилплощади путем деревянных надстроек, но включены эти работы в план работ как более дешевый способ покрытия убыли жилплощади, который выражается приблизительно на 25% дешевле против новых построек.

Работы по надстройке отнесены на пятилетие.

Подлежат к надстройке:

1. Родильный дом:
   площадь надстройки ——— 582,9 кв. метр.
   Объем „ ——— „ ——— 2331,62 куб. метр.
2. 12 коммунальных домов:
   Общая площадь надстройки — 5508 кв. метр.
   Общий объем „ ——— „ 24634 куб. метр.
3. Восстановление и надстройка дома по Вятской улице:
   жилплощадь ——— 223,55 кв. метр.
   Объем „ ——— „ ——— 894,20 куб. метр.

Korespondence jasně uvádí, že kvůli nedostatku bytů se začalo stavět dřevěné patro na cihlových ruinách, protože je to levnější a rychlejší, i když to s přesídlením moc nepomůže, protože takových ruin je ve městě málo. Pokud existují doklady, znamená to, že tato technologie byla již mladým sovětským režimem hojně využívána v jiných městech, což snadno vyvrací „takto se dříve stavělo“. A pak, „mladá sovětská vláda“ mohla klidně vzít tuto technologii od svých

předchůdců, tedy od carské vlády, a těch ještě dřívějších.

Pointa je, že na starých, dokonce předrevolučních základech byly po občanské válce (vlastně i po Velké vlastenecké válce) obnoveny zničené domy.

Pokud existovaly nějaké plány domů, ztratily se během války, lidé v architektonickém oddělení městské správy byli většinou noví, takže v tom byl velký zmatek a chaos. Proto nikdo pořádně nezjistil, co to vlastně bylo za budovy.

Šlo o to, aby se domy co nejrychleji obnovily, a tak se snažili přestavět, jak nejlépe uměli. Pokud se zdi nedaly opravit, byly rozebrány na pevné základy, pokud se zdi daly opravit, byly opraveny, ale v každém případě datum výstavby bylo datem hlavní opravy nebo obnovy.

Přízemí bylo často zasypáno spolu se základy, takže bylo nutné stavět přímo na stěnách budovy – tak se ukázalo, že budova postavená za Stalina má zasypané prehistorické přízemí. Tomu všemu jsme se podrobně věnovali v článku **„Je-li dům zasypaný. Návod k použití“** (https://www.tart-aria.info/zasypan-li-dom-instrukcija-k-primeneniju), takže to nyní nebudu opakovat.

Možná to někoho překvapí, ale zamyslete se nad tím. Každý asi zná přísloví, že každý člověk by měl postavit dům, vychovat syna a zasadit strom. Dům a syna, chápu, ale proč je strom tak důležitý? V jaké době tato pravda vykrystalizovala, když už naši předkové žili údajně v lese, jak tvrdí oficiální historici? Proč se zmiňovaly stromy a jaké? To jsou, milý čtenáři, takříkajíc informace k zamyšlení.

~~~

Přeložil mojmír, www.slovanskakosile.cz
~~~

předchozí článek
pokračování...

Sdílet